

متن پرسش

با سلام: نماز و روزه هاتون قبول درگاه حق. یه مطلبی است که از ابتدای ماه رمضان بنده را به هم ریخته و مرا با اعتقاداتم درگیر کرده است. هر چند در این درگیری فکری (که آن را نعمتی الهی می دانم) به نتایج خوبی رسیدم اما واقعا ته قلبم هنوز مسئله حل نشده و می ترسم پاسخ های خودم به خودم از باب حب نفس بوده باشد نه از باب شرع و عقل. اصل قضیه از سخنرانی یکی از روحانیون شروع شد که شاگردانی دارد و کلاس های درس و به دلایلی از اقبال مردمی نیز برخوردار است. او چند روز پیش گفته بود: «ما (آخوندها) مردم را درست تربیت نکرده ایم. مردم باید برای دینشان هزینه کنند. آخوند نباید مجانی نماز بخواند یا منبر برود و... آخوند باید برای خدماتی که ارائه می کند با مردم طی کند و مبلغ مشخص کند. اگر بر سر مبلغ توافق شد که کار را ادامه می دهد والا نباید مجانی کار کند. کار مجانی ارزش کار را پایین می آورد. مگر زندگی مردم با پول سامان نمی گیرد؟ خوب آخوند هم یکی از مردم است و برای زندگی اش نیاز به پول دارد که باید مردم آن را بپردازند.» این خلاصه صحبت ایشون بود. برای اینکه تفسیرها و توجیه های مطابق مبانی خودمون از صحبت های ایشون نداشته باشیم لازم است اجرای عملی این صحبت ها را نیز عرض کنم. ببینید ایشون همون اول کار با نماز گزاران مطرح می کنه که این دهه محرم اگه می خواهید در مسجدها نماز اقامه کنم دو میلیون تومان باید بدهید. اگر قبول کردند ایشون نماز را اقامه می کنه والا مسجد را رها می کنند. به کسانی که ایشون را دعوت به منبر می کنند می گویند برای یک دهه، ده منبر می روم و هر منبری یک میلیون تومان. اگه پذیرفتند که هیچ والا کار را رها می کنند. جالب اینکه در بعضی از مناطق، مردم با این استاد بزرگوار بر سر قیمت به توافق هم می رسند. اینجاست که ایشون ادعای دوم را مطرح می کنند و می گویند: «ببینید تربیت مردم در این مناطق تغییر کرد و اصلاح شد. لذا در همه جا اگه چنین برخورد کنیم تربیت مردم اصلاح می شود و قطعا این روش تربیتی است که درست است.» از شما استاد عزیز می خواهم مطلب را برای ما روشن کنید. والسلام

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این نوع تربیتها انسانها را دیندار نمی کند، هرچند ممکن است مثل تربیت های غربی، انسانها را اجتماعی و منظم بنماید. ولی اسم آن را نباید دین گذاشت. یکی از شاخصه های مهم پیامبران همیشه این است که مردم را در فضایی به دینداری دعوت می کنند و سخن هر کدام از آنها این است که: «وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ» و من اجری

از شما برای رسالت نمی‌خواهم و چشم پاداش جز به خدای عالم ندارم. البته مردم وظیفه دارند نسبت به نیازهای روحانیت بی تفاوت نباشند. موفق باشید